

Tolv

12.1 Vort livsrum

Det rum vi lever i, vort hjem i solsystemet, deler vi med alle involutions- og evolutionsrigerne – elementaler, mineraler, planter, dyr, naturvæsener, mennesker, devaer og højere væsener – på vor planet. Men vort hjemms grænser er ikke der hvor planeten Tellus yderste luftlag slutter. Hylozoiken lærer os, at det usynlige altid er større og vigtigere end det synlige. Og i vort større hjem indgår yderligere seks planeter, som Tellus har tættest sammenhæng med.

Disse syv planeter har ikke samme materielle beskaffenhed. To af dem har som lavest fysisk æterisk materie, to har lavest emotional materie og to har lavest mental. Kun vor Tellus har således grovfysisk materie. De øvrige seks er endnu usynlige og umærkelige for de fleste mennesker, selv om de ligger meget nær os i verdensrummet.

Alle syv planeter indgår i og forenes af et fælles omgivende hylster af essentialmaterie (46). I denne kæmpeklode af enhedsmaterie kan andetjæg'er frit bevæge sig mellem de syv planeter. Den er planetregeringens og hierarkiets ejendom, hjemsted for overmenneskelige væsener af forskellige evolutioner og mødested for sådanne væsener fra mange planetsystemer.

Vort solsystems planeter indgår alle i lignende systemer eller kæder af otte kloder: syv mindre og en omsluttende. Planetsystemerne udgør tilsammen det livsrum monaderne behøver for deres manifestation: først involution, derefter evolution.

Til monadens totale manifestation er der brug for mange planetsystemer, som regel et per elementarige eller naturrige. Vi, der er mennesker i det nuværende Tellussystem, har altså været dyr i foregående planetkæde. De medvæsener, der nu er dyr, var planter i den foregående.

Også selve planeternes fysiske, emotionale, mentale etc. materie (inklusive monadernes hylstre) er for en stor del arvet fra det ældre system. Dette har medført, at vort system allerede ved sin tilblivelse havde visse erhvervede egenskaber, som lettede materieformningen og dermed indirekte fremmede bevidsthedsudviklingen. Eksempler på sådanne egenskaber er cellernes evne til selvformning samt frø- og ægdannelsen. Dette giver også svaret på spørgsmålet, "Var den første høne en høne eller var den æg?"

Alle manifestationer i sol- og planetsystemer sker periodisk, i cykler. For planetsystemets del indebærer dette, at massen af monader i et bestemt stykke tid opholder sig på en af de syv kloder for derefter at fortsætte deres manifestation på næste klode i bestemt orden. Når monaderne på denne måde er blevet forflyttet rundt de syv planeter i kæden og er kommet tilbage til udgangskloden, er en planetcykel, æon eller kosmisk dag til ende.

Den kosmiske dag følges af en lige så lang kosmisk nat, under hvilken aktiviteten i lavere verdener (47-49) hviler, monaderne sover i deres kausalhylstre eller gruppesjæle, medens aktiviteten er desto mere intensiv i højere verdener (43-46). hvor evolutionsresultaterne bearbejdes og forberedelser til næste store dag foregår.

Når monaderne har foretaget syv rejser planetkæden rundt, er de fleste modne til at overgå til nærmeste højere naturrige eller elementarige. Mange har imidlertid allerede i en foregående æon foretaget overgangen. Andre er kommet bagud for hovedmassen og må fortsætte i samme naturrige (eller elementarige) i det nye planetsystem, hvor de på ny vækkes til live efter den kosmiske nat og den gamle planetkædes opløsning.

En æon, kosmisk dag eller nat, strækker sig over 4320 millioner år. En planetperiode er en syvendedel heraf eller cirka 620 millioner år. Livslængden for en hel planetkæde (nætterne fraegnet) er altså 30 milliarder år.

Monaderne i vort planetsystem har allerede gjort tre rejser kæden rundt. Vi befinder os altså i den fjerde æon, og det er fjerde gang fuld livsaktivitet råder på vor planet. Der forekommer altid monader fra alle naturriger i alle syv planeter, selv om den store majoritet koncentrerer sig til en ad gangen, hvorfor selve evolutionstempoet også er højere der.

Alle disse syvtaller beror givetvis på de syv gennemgående typer og typeenergier. Hver æon udtrykker fortrinsvis en type og fremmer derfor en bestemt slags aktivitet, en bestemt art af bevidsthed, et bestemt naturrige mere end andre. Intet naturrige er finere end noget andet. Alle behøves i den planetære husholdning. Menneskets tro på, at det er skabelsens juvel og at alt er til for dets skyld, er en stor vildfarelse.

Indeværende fjerde æon er fremfor alt beregnet for emotionalbevidsthedens aktivering og for dyrerigets evolution. I emotionalæonen er begær, følelse og fantasi de mest udprægede, stærkest rådende, tilsyneladende vigtigste også for majoriteten af menneske-monader. Emotionalviljen dominerer over den endnu svagt udviklede mentalvilje, og menneskeheden står på emotionalstadiet. Den minoritet af nuværende menneskehed, der stræber efter at udvikle mentalbevidstheden udover følelsetænkningen, har det derfor særligt svært, og de går i massebevidsthedens modvind. De repræsenterer imidlertid den mennesketype, der bliver den normale i næste æon, den femte.

12.2 Vor oprindelse

For overhovedet at forstå hvad mennesket er, må man vide noget om hvordan det engang opstod og hvordan det derefter udvikledes. Derved må man nøje skelne mellem evolutionen af menneskets materielle form og evolutionen af bevidstheden i formen. Det er to processer, der løber ved siden af hinanden, delvis har betinget hinanden men alligevel været, i grunden, forskellige livsudtryk og har derfor været under ledelse af forskellige grupper af overmenneskelige væsener. Lige så lidt som noget andet levende er mennesket opstået ved et tilfælde. Dets optræden på planeten Tellus har været forudbestemt i højere væseners plan.

Alting kommer fra oven, fra det overfysiske; således også mennesket. Dette gælder ikke kun dets monade men også dets livsform. Den fysiske form det har i dag, dets organisme, er hele den biologiske evolutions slutprodukt. Det har taget cirka 320 millioner år at forme den til hvad den er i dag, thi så længe har indeværende planetperiode været, og mennesket har været med fra begyndelsen.

Dermed er ikke sagt, at mennesket fra begyndelsen ejede en organisme. Før hver inkarnation formes menneskets æterhylster først og så organismen efter æterhylsterets mønster, og analogt gælder dette også menneskehedens "store inkarnation", dens indtræden i fysisk manifestation på planeten.

Ifølge planen sker denne fysiske manifestation under hele planetperioden på 620 millioner år i syv store etaper af forskellig længde. Disse etaper kaldes rodracer, og under hver og en af dem udvikles gradvis en ny fysisk mennesketype med nye også psykologiske egenskaber. Hver rodrace opstår på sit kontinent eller sin kontinentgruppe og dens opgave er der at bygge sin civilisation, som til sin tid tilintetgøres gennem naturkatastrofer. Rodraceepokerne adskilles nemlig gennem perioder med store omvæltninger i alle naturrigerne. Det er forandringerne i mineralriget – vulkanisme, bevægelser i jordskorpen etc. –, der volder en sådan ødelæggelse i menneskenes verden.

Den første rodrace påbegyndtes for godt 300 millioner år siden. Dens individer havde som lavest et æterhylster og ejede hovedsageligt emotional bevidsthed. Denne rodrace gennemgik syv stadier af udvikling uden at differentieres i underracer.

Ud af første rodraces syvende stadium fødtes for 150 millioner år siden den anden rodrace. Også denne rodrace var til en begyndelse æterisk men med stadig tydeligere tendens til grovfysisk fortætning og organismedannelse. Den udviklede efterhånden syv egentlige underracer, et mønster der skulle komme igen i følgende rodracer.

Fra og med den anden rodraces sjette underrace havde menneskene organisme, skønt en ukønnet sådan. Menneskene formerede sig gennem knopskydning. Af frøanlæg, som disse organiske urtidsmennesker afsondrede, udvikledes efterhånden pattedyrene i al deres uhyre formrigdom. Lavere dyr end pattedyr hører til devaevolutionen og formedes af naturvæsener efter mønstre, der udarbejdedes i den tredje æon.

Hylozoiken lærer således, i direkte modsætning til Darwins evolutionslære, at mennesket eksisterede før pattedyrene og altså ikke kan have opstået ud fra dem. Af det allerede sagte fremgår, at det fysiske menneske er en egen, fra øvrige organisk liv klart adskilt evolutionslinje.

Den tredje rodrace opstod for 40 millioner år siden. Dens hjem var kontinentet Lemurien, der lå der hvor Stillehavet nu udbreder sig. Individerne havde fra første underrace fuldt udviklede organismer, om end ikke hvad vi i dag ville kalde menneskelige. For eksempel forplantede den første underrace sig stadig ved knopskydning og den anden underrace gennem æg, der udvikledes uden ydre befrugtning. Den tredje underraces individer var hermafroditter, hos hvilke et af kønnene senere dominerede. Først i den fjerde underrace deltes kønnene. Derefter har det menneskelige individ været enkønnet og skal vedblive at være det i denne planetperiode.

I den tredje rodraces tredje underrace begyndte overmenneskelige væsener, andetjæg'ere, at inkarnere i menneskeheden. Disse var de såkaldte urfædre eller guddommelige androgynere. De havde til opgave dels at lede og lære menneskene, dels at forædle organisme og de højere hylstre. Hidtil havde urfædrenes ledelse af menneskeslægten haft udelukkende fysisk betydning. Men i og med at hjerne og øvrige nervesystem forfinedes hos den fjerde underrace, blev mental bevidsthed mulig for det fysiske menneske, selv om emotionalbevidstheden længe forblev den uforligneligt vigtigste.

Menneskeheden nærmede sig nu hurtigt en kritisk fase. På den ene side havde den i udviklingen af sin organiske form nået det stadium, hvor bevidsthedsudviklingen kunde tage fat for alvor. På den anden side var dette midt i såvel æonen som planetperioden, hvor fortætningen ned i det fysiske var nået længst, hvilket var ugunstig for al anden bevidsthed end fysisk. Igen på den ene side overgik monader fra dyreriget til menneskeriget i et omfang, der aldrig forud havde været større. På den anden side var det næsten for sent for sådanne nyankomne, hvis de skulle have en chance for at følge med deres ældre menneskebrødre under resten af æonen med dens mere og mere tiltagende evolutionstempo.

Stillet overfor denne krise afgjorde solsystemregeringen, at tiden var kommet til at sætte en egen regering og hierarki over vor planet. Kun sådanne regulære instanser kunne med kraft styre evolutionen i rigtig retning. Den metode man hidtil havde anvendt, at lade individer, der i foregående planetkæde var blevet andetjæg'ere, inkarnere blandt menneskene, var ikke tilstrækkeligt effektiv under de forhold, der snart ville indtræde.

Planeten Venus er laveste, grovfysiske planet i et system der ligner Tellus-systemet. Den store forskel er, at manifestationen der er inde i sin sidste æon. Dette indebærer, blandt andet, at de venusianske mennesker er i fuld færd med at overgå til femte naturrige, essentialriget, og at mange allerede har gjort det. Overmenneskelige individer er på tilsvarende måde fremskredne i deres respektive riger.

Venusianerne har derfor langt talrigere femte og sjette naturriger end der behøves for at lede manifestationsarbejdet på deres egen planet. Det var for dem ikke svært at afgive en gruppe højere væsener, som påtog sig opgaven at danne vor planets regering og evolutionsovervågere. De var meget glade for på denne måde at kunne hjælpe de yngre brødre på søsterplaneten.

Gruppen af gudevæsener, der var udset til at danne vor første regering, ankom til Tellus for godt 18 millioner år siden. De blev ledsaget af en større gruppe venusianske andetjæg'ere, de såkaldte mestre, samt deres disciple tilhørende det venusianske menneskerige. Som en særskilt

hjælp var der forinden sammenkaldt en meget stor skare devaer af andetjæg's kapacitet fra hele solsystemet til planeten Tellus, de såkaldte solengle eller augoeider.

Mange myter og legender bevarer stadig, om end i forvansket form, minderne om det fantastiske, da ildens sønner, flammens herrer, steg ned på jorden og tog bolig blandt menneskene. Deres kontakt med og påvirkning af alle vore naturriger er det største og vigtigste, der nogensinde er hændt vor planet. Uden den bistand de i største selvopofrelse har givet os ville verden og dens indbyggere i dag være i betydelig værre tilstand end de er. Mennesket sådan som vi i dag kender det, udrustet med en smule fornuft og medfølelse, er i alt væsentligt en skabelse af flammens herrer, mestrene fra Venus og augoeiderne. Hvordan denne skabelse foregik, vil nu til dels blive beskrevet.

I perioden før flammens herrers ankomst havde urfædrene og augoeiderne arbejdet intensivt med at stimulere de højst udviklede dyremonaders bevidsthed, sådan at de kollektivt kunne kausaliserer, overgå til menneskeriget, gennem erhvervelse af eget kausalhylster. Da venusianerne så ankom, fandtes ikke flere dyremonader, der indenfor overskuelig tid kunne løfte sig op til det menneskelige. Vor nye regering vedtog også, at ikke flere monader måtte overgå til menneskeriget under resten af denne æon. De dyremonader der efter "porten lukkedes" kausaliserede individuelt, må sove i deres nyformede kausalhylster og gøre deres første menneskelige inkarnation i næste æon. De mister intet derved, tværtimod vinder de, da forudsætningerne for at udvikles som menneske er betydeligt gunstigere i mentalæonen, menneskerigets specielle.

Flammens herrer inkarnerede aldrig i menneskeheden. Ingen organisme havde for øvrigt kunnet tåle de stærke energifelter disse gudevæsener omgiver sig med. De har som lavest hylstre af ætermaterie, samme hylstre i dag som for 18 millioner år siden. Disse hylstre kan momentant fortættes og gøres synlige for menneskelige øjne. De har da udseendet af menneskelige idealskikkelser, evigt unge.

Flammens herrer tog som deres almene opgave fremover at lede hele evolutionsarbejdet på planeten. Som særskilt opgave tog de at stimulere menneskenes første kim til mental bevidsthed, sådan at denne kunne blomstre op i intelligens. Det var et tålmodighedskrævende arbejde, der krævede millioner af år.

De venusianske andetjæg'er blev vore ledere og lærere i alt. De underviste os i alt det som var grundlaget for menneskelig civilisation og senere kultur. De lærte os at anvende ilden, bruge jorden, benytte planterne og tæmme dyrene. De gav os sproget, skriften og de første videnskaber. De lærte os at respektere alt levende og at se gudsgnisten deri. De blev præstekongerne, de guddommelige dynastiers herskere, som alle fortidige folks historie begynder med.

De venusianske andetjæg'er formede mennesket sådan som vi i dag kender det. Da den tredje rodrace i sin syvende underrace havde nået den grad af fuldendelse, der var mulig for den, valgte andetjæg'erne de fysiologisk og psykologisk mest fremskredne individer ud, isolerede dem fra de øvrige og styrede derefter deres såvel genetiske som psykologiske udvikling i den ønskede retning. Andetjæg'erne inkarnerede også blandt disse mennesker for på den mest effektive måde at udføre forædlingsarbejdet. Denne proces tog omkring en million år at fuldføre og førte til at en hel ny race opstod, den atlantiske eller den fjerde rodrace, for cirka tolv millioner år siden.

Atlantiderne, hvis hjem var det nu forsvundne kontinent Atlantis, var de første mennesker, som i organismen var helt menneskelige ifølge nutidig opfattelse. Psykologisk set var de imidlertid primitive. Deres bevidsthed var næsten helt emotional og derudover for størstedelen af repellerende art. Fra atlantiderne nedstammer, direkte eller indirekte, så godt som alle nulevende racer og folk på jorden.

Ud fra atlantidernes femte underrace, ursemmitterne, opstod for cirka hundred tusind år siden en hel ny rodrace, den ariske eller den femte rodrace. Denne rodrace er beregnet til at blive

den mentale rodrace. Den har indtil nu udviklet fem underracer – indiske, arabiske, iranske, keltisk-romanske og slavisk-germanske – og står overfor at udvikle en sjette. Det er denne rodrace og den sidste udvikling af den atlantiske rodrace, syvende underraces kinesere og japanere, der har stået for menneskehedens intellektuelle fremadskridende.

Indtil nu har der i dette intellekt imidlertid ikke været meget at være stolt over. Det har i meget ringe grad formået at løfte mennesket ud af den negative emotionalitet, der er den største hindring for evolutionen på vor planet. I emotionalæonen, som vi lever i, er det også for den store majoritet af mennesker langt sværere at nå kontakt med det kausale via det mentale. Emotionaliteten forbliver i lang tid fremover disse menneskers eneste kontakt med deres "højere væsen". Men denne kontakt kan ikke oprettes i det lavere og negative emotionale, kun i det højere og positive. I den grad menneskeheden lærer at anvende mentalbevidstheden til at positivere deres følelsesliv, kommer dette begyndende intellekt først til sin ret.

Den negative, hadske emotionalitet har været noget ukendt og svært at fatte for de invandrere fra andre planeter, som er kommet her til for at bistå menneskeheden i dens bevidsthedsudvikling. At forvandle den til positiv emotionalitet, kærlighed og medfølelse, har de set som den vigtigste og samtidig sværeste opgave af alle. At dens løsning ville kræve en fortsat overordentlig stor arbejdsindsats og størst mulige selvopofrelse, har alle dertil kaldt været klar over.

12.3 Mennesket og Augoeides

For fysikalisterne må mennesket være noget uforklarligt, et mysterium. De kan vel dårligt selv tro på deres hypotese om at en oprindelig protoplasmaklump gennem tilfældighedernes spil og naturlig udvælgelse til slut kan resultere i en skabning udrustet med fornuft, medfølelse og visdom.

Hylozoiken forklarer, at mennesket har kunnet opstå og stige stadig højere takket være at det inderst er en udødelig monade, der uafbrudt udvikler sin bevidsthed i bestandigt nye hylstre. Men samtidigt betoner hylozoiken, at ingenting af dette, hverken menneskets tilblivelse eller den fortsatte udvikling, var muligt uden hjælp "fra oven", fra overmenneskelige intelligenser.

Overmenneskelige væsener har fra begyndelsen formet menneskets fysiske krop. Medlemmer af planethierarkiet har inkarneret blandt menneskene, blevet deres ledere og lærere. Planetregeringen har ladet bevidsthedshøjnende energier regne over menneskeheden. Vi aner ikke hvor meget vi har disse ældre brødre at takke for. Alligevel berører det nævnte for det meste den hjælp og stimulans de har kunnet give os i ydre mening, gennem påvirkning udefra. Kan vi fatte omfanget af det hele, hvis vi får at vide, at vi har ældre brødre, der har ofret sig sådan for os, at de har skænket os en del af sig selv og dermed forenet deres væsen med os?

Menneskets inderste, sande udødelige væsen er ganske vist monaden. Men monaden er, trods hele sin enorme potentiale, relativt uudviklet. Det der gør mennesket til menneske er kausalhylsteret, hvor alle gode egenskaber, umistelige evner og livsduelige erfaringer fra alle dets inkarnationer findes samlet. Kausalhylsteret er det aktuelt guddommelige hos mennesket, medens monaden er det potentielt guddommelige. Og dette kausalhylster er ikke noget som mennesket har formet. Det er en gave til mennesket fra en essentialdeva, dets Augoeides.

Navnet Augoeides er den pythagoræiske og altså vesterlandske benævnelse for menneskets skytsengel. I den østerlandske esoterik forekommer andre benævnelser.

Når dyret bliver menneske, får dets monade et kausalhylster af en Augoeides. Det er Augoeides' eget kausalhylster, og det er af højeste kvalitet (47:1), eftersom han er et højt udviklet essentialjæg. Hylsteret er ganske vist kun en skal af mentalatomer, tomt på indhold af idématerie, thi dette bliver det nye menneskes sag at tilføre i form af egenskaber og evner som

det erhverver. Men også denne erhvervelse bliver mulig kun gennem Augoeides' bistand, og gennem foræringen af sit hylster træder Augoeides i inderste forening med sin myndling, en forening der består under menneskets hele tilværelse som menneske. Når mennesket essentialiserer, går op i det femte naturrige, bliver Augoeides fri fra sin opgave og kan fortsætte sin egen bevidsthedseksponering, som han i lange tider måtte forsage.

"Nærmere end hånd og fod, nærmere end luften som du indånder, nærmere end blodet i dit hjerte er den indre gud." Mystikerne har talt om at de fornemmede guds nærværelse. Det er Augoeides de så har nået kontakt med, thi han lader sig altid finde af dem der har den rette kærlighedsfulde ånd.

Det virkelige geni, der for menneskene åbenbarer hidtil ukendte sandheder, virkeligheder, er geni i kraft af kontakten med Augoeides. "Af mig gjordes aldrig noget," skrev engang Lionardo da Vinci. Sådantaler geniet, der ved, at det kun er redskab for noget umådeligt større end egen personlighed.

Augoeides gør hvad han kan for at stimulere sin myndlings anlæg til højere bevidsthed. Hver kærlighedsfuld og uselvsk tanke møder han på halvvejen og støber sin kraft og inspiration i den. Mennesket opfatter ikke dette som ydre påvirkning, thi det er det ikke. Mennesket og Augoeides er forenede i deres fælles hylster.

Den vejledning Augoeides giver er altid subtil, umærkelig. Mennesket skal ikke føle sig ledet, end mindre overvåget. Det skal ikke forfalde til at lytte til indre stemmer, adlyde indre ledere. Sådanne stemmer er aldrig Augoeides' stemme men hidrører fra emotionalverdenens selvbedragne bedragere. Det samme kan siges om alle de alt for beredvillige ledere i "den anden verden". Følg dem ikke! De leder alle vild.

Augoeides er skæbnelovens fyldestgørere i menneskets liv. I den grad mennesket udvikles udover de lavere stadier, hvor høstloven styrer nærmest uindskrænket, i den grad det har sået så megen god såning at skæbneloven, der er tilbudenens lov, kan træde i virksomhed, får Augoeides også arbejde med at ordne sin myndlings nye inkarnation. Der er meget han kan hjælpe med bare ved at placere mennesket i et vist miljø, en vis familie, visse personlige relationer, visse situationer. Om mennesket derefter vil udnytte tilbudene, er en anden sag.

Augoeides' vejledning af mennesket er det lille gran af sandhed i de religiøses tro på "guds vejledning i menneskets liv". Den vejledning han giver er imidlertid aldrig sådan som egoisten forestiller sig den. Augoeides hjælper kun i ting, der tilsigter helhedens bedste, bevidsthedsudviklingen, kollektivets fremadskridende. For alle det isolerede selvs begær, ønsker, drømme om materiel fremgang og lykke er han ligegyldig. Han har, som alle overmenneskelige væsener, utallige pligter i sine verdener og ofrer på sin myndling kun så megen tid, som han anser nødvendigt for dennes bevidsthedsudvikling. Den eneste "tak" Augoeides ønsker er at mennesket anvender den hjælp han giver og udvikles for selv at kunne hjælpe andre.

Det er først på kulturstadiet, at mennesket har forædlet sin emotionalitet sådan, at det overhovedet er modtageligt for Augoeides' inspirationer og rigtigt kan anvende det tilskud af kraft og indsigt de medfører. På lavere stadier indskrænker Augoeides sin bistand til at fordele menneskets dårlige høst sådan, at bevidsthedsudviklingen så vidt mulig fremmes.

På alle menneskets udviklingsstadier har Augoeides desuden sine bestemte opgaver ved slutningen af menneskets inkarnation og ved begyndelsen af hver ny.

Når det er tid for mennesket at afslutte sin nuværende inkarnation, er det Augoeides, der fuldbyrder den fysiske død ved at afklippe alle forbindelser mellem organismen og æterhylsteret.

Ved den nye inkarnations begyndelse vælger Augoeides den materie, der skal indgå i de nye hylstre, særskilt med hensyn til de syv typer. Også af kausalhylsteret tager han en mindre del materie af fortrinnsvis en og samme type. Af dette former han et mindre kausalhylster, der under inkarnationen omslutter førstetriaden med monaden.

Det er dette triadehylster, der i esoteriken traditionelt kaldes "personligheden", medens det større kausalhylster, som forbliver i kausalverdenen, kaldes "egoet" eller "selvet". I den ældre esoterik forekom også en anden benævnelse på de to kausalhylstre: tvillingsjælene. Den betegnelse er imidlertid opgivet, da den blev misforstået og i de okkulte sekter gav grund til allehånde fantasifulde fiktioner.

I fødselsøjeblikket er det Augoeides, der forbinder de overfysiske hylstre med den indesluttede monade til organismen med dens æterhylster. Det sker, at Augoeides i sidste øjeblik finder, at det færdige foster eller de livsomstændigheder barnet skulle indfødes i ikke svarer til hans planlægning. Så nægter han tilknytning, og barnet bliver dødfødt.

Under inkarnationen har mennesket altså to kausalhylstre. Det lille triadehylster har til opgave at tilføre det store kausalhylster ny materie. Alle gode egenskaber, alle evner af evighedsværdi, svarer nemlig til idématerie (kausal evolutionsmaterie), og i den grad mennesket under inkarnationen går fremad, vokser triadehylsteret. Når inkarnationen er ovre og de lavere hylstre opløst, smelter personligheden sammen med egoet, hvilket beriges med inkarnationsgevinsten. Sådan forøges det store kausalhylster roligt men sikkert under inkarnationerne.

Det kausalhylster Augoeides har foræret sin myndling har fire centre, der tilsammen danner et lotuslignende organ: fire rosetter med tre blade i hver. Dette tolvdelte organ eksisterer fra begyndelsen kun i embryonisk tilstand men vokser efterhånden gennem inkarnationerne. Det er beliggende på det sted, der i organismen svarer til hjertet, og har forbindelse med alle centre i lavere hylstre. Mod slutningen af monadens tilværelse i menneskeriget har det nået en kraftig udvikling, dominerer med sine energier og bevidsthedskvaliteter hele personligheden. Det er organet for alle gode menneskelige egenskaber, de såkaldte essentielle. Ordet essential betyder væsentlig, og disse egenskaber udgør tilsammen menneskets virkelige væsen, det hos det der har sand livsværdi, det det kan tage med sig ind i næste højere rige, essentialriget.

De tolv essentielle egenskaber har forsøgsvis benævntes: livstillid, selvtillid, lovlighed, retfærdighed, upersonlighed, offervilje, troskab, tavshed, livsglæde, målbevidsthed, visdom, enhed. Sådanne benævnelser siger imidlertid lidet eller intet, førend mennesket har skaffet sig dybere egen erfaring i hvad disse egenskaber vil sige. Det er erfaring, der bliver fordybet med hvert højere stadium mennesket når i udviklingen, hvorfor egenskaberne bestandigt opfattes som "nye". Kun den opblæste ukyndighed tror, at den kan begribe og bedømme alt hvad den får en første overfladisk opfattelse af.

I alt, der vedrører menneskets erhvervelse af de tolv essentielle egenskaber, er Augoeides beredt til at give sin effektive hjælp. Fremfor alt kan han give denne bistand, når mennesket i dyb meditation koncentrerer sin bevidsthed på de højeste kvaliteter, ideer og idealer det evner at opfatte og derefter gør sig åben for inspirationen, tilskuddet "ovenfra". Vilkåret for at kontakten derefter består er imidlertid, at mennesket opretter en harmonisk rytme mellem det indre liv og det ydre, kontakten med Augoeides i det indre og tjenestearbejde for menneskeheden i det ydre.

I sin Augoeides har mennesket sin beskytter i livet som i døden. Mennesket har ingenting at frygte, det være sig i denne verden eller i den næste, hvor truende det end ter sig. Thi i sin monade er mennesket udødeligt, og når det står i kontakt med Augoeides, er det udenfor rækkevidde for alle hadets angreb, for alle rædslens kvælningsforsøg. Det er kun når mennesket er ubevidst om dette faktum – aldrig får det at vide eller midlertidig har glemt det – at det på en eller anden måde kan rammes af det onde.

12.4 Planethierarkiet og dets arbejde

Det er vor skæbne som mennesker en gang at blive mere end mennesker, blive medlemmer af det femte naturrige, essentialriget. Under tidsaldrenes forløb er adskillige allerede blevet det. De allerfleste af disse forlader for altid vor planet, da opgaver venter dem på andre steder

i solsystemet. Men en lille del vælger at blive her hos os og leve i fysisk inkarnation. Det er disse, der tilsammen udgør vor planets hierarki.

Intet menneske kan nå udover menneskeriget uden bistand af og samarbejde med planethierarkiet, et bestemt udset medlem deraf, der har påtaget sig at lede mennesket på den svære vej fra fjerde til femte naturrige. Derfor er kundskab om disse vore ældre brødre uundgåelig for alle, der vil virkelig udvikling. Denne kundskab er vigtig, også fordi den retter og skærper vor opmærksomhed på menneskehedens personificerede ideal. Dette fremmer vor stræben efter at nå derhen hvor vi skal, hvad enten vi er klart bevidste derom eller ej.

Vor planets hierarki består af andetjæg'er og trediejæg'er. Andetjæg'erne har essential (46) eller superessential (45) jegbevidsthed. De kaldes derfor 46-jæg'er respektive 45-jæg'er. Trediejæg'erne har submanifestal (44) eller manifestal (43) jegbevidsthed. Disse kaldes på tilsvarende måde 44-jæg'er og 43-jæg'er.

Det ligger i sagens natur, at vi mennesker ikke kan forstå omfanget og dybden af de hierarkiske jæg'ers bevidsthed og evner. Men vi kan gennem analogier gøre os en forestilling derom.

Andetjæg'ernes bevidsthed kan betegnes som verdens- og planetbevidsthed. For dem indgår den samlede bevidsthed i mineral-, plante-, dyre-, menneske- og essentialrigerne i deres eget jeg, et umådeligt udvidet jeg. Et fuldendt andetjæg's, et 45-jæg's bevidsthed når lige så meget over menneskets som menneskets bevidsthed når over planternes.

Trediejæg'ernes bevidsthed er ikke bundet til en enkelt planet. Submanifestal (44) bevidsthed kommer til sin ret i virksomhed, der omfatter hele systemer af planeter. Den kaldes derfor interplanetarisk bevidsthed. Manifestal (43) bevidsthed begrænses kun af solsystemet selv og kaldes derfor solsystemisk bevidsthed.

Planet- og solsystemsjæg'erne er tydeligvis giganter i bevidsthed. Alligevel må man ikke betragte deres naturer og funktioner ensidigt, kun ud fra bevidsthedsaspektet. Disse overmenneskelige og guddommelige væsener er også viljegyigter.

De fuldendte andetjæg'er kender og behersker alle natur- og livslove indenfor et planetsystem. De kan med deres blotte vilje virkeliggøre alt, som indenfor disse loves grænser er muligt. Dette forklares med at de i deres udvikling har erobret ikke bare en højere bevidsthed men også denne højere bevidstheds vilje- eller bevægelsesaspekt, der behersker alle lavere energier.

Tilsvarende gælder for de fuldendte trediejæg'er indenfor hele solsystemet. De kender alle solsystemets love og anvender dem med fuldendt præcision. Dette er "almagt", om end af laveste grad. Derfor er trediejæg'erne den laveste art af jæg'er som kaldes guddomsjæg'er.

Dette indebærer, at vor planethierarki har en "overkapacitet", hvis udtrykket tillades. Alle dets funktioner i de fire lavere naturriger skulle egentlig kunne udføres af udelukkende andetjæg'er, hvis normale forhold rådede på vor planet. Men det er netop hvad der ikke gør med vor næsten afsporede menneskehed, med alvorlige brud mod livslovene selv i lavere riger (dyrs rovliv og planters parasitliv). At også trediejæg'er indgår i hierarkiet og at planetregeringen findes som en endnu mægtigere instans, er den yderste garanti for det godes endelige sejr på vor klode. Disse planetære gudejæg'er udgør også forbindelsen med andre planeters såvel hierarkier som regeringer og med solsystemregeringen. Dermed garanteres, at den plan for livets udvikling på vor planet, som højere riger har bestemt, også virkeliggøres.

Planethierarkiets fire arter af stadig højere jæg'er, 46-, 45-, 44- og 43 jæg'er, udgør fire grader af stadig højere funktionærer. Hver sådan tjenestemand har opgaver der svarer til hans grad, det vil sige evner. Tilsammen udgør de en yderst tæt samarbejdende helhed, ligesom en eneste organisme med fælles og delt bevidsthed, hvorfor det er meningsløst at tale om individuelle indsatser. Denne vor planets hierarki virker på følgende syv livsområder:

(1) Den udgør en beskyttelsesmur mellem de fire lavere naturriger (menneskeheden altså medregnet) og de "ondskabens kræfter", mod hvilke vi ellers ville være forsvarsløse. Kun sådan ondt, som indgår i forudset dårlig høst, tillades trænge igennem denne mur.

(2) Den arbejder udholdende med at vække bevidstheden i alle livsformer og derefter stimulere den til stadig højere aktivitet, stadig klarere opfattelse.

(3) Den styrer verdenshændelserne, såfremt menneskeheden lader den gøre det (thi menneskeheden har fri vilje og fri beslutningsret), så at den voksende bevidsthed kommer til rette udtryk i samfundsformer, politik, religion, videnskab, kunst, undervisning, økonomi etc. Dette arbejde udfører hierarkiets medlemmer først og fremmest gennem at inspirere modtagelige mennesker med højere ideer.

(4) Den former og bestemmer, mere end vi aner, de kulturideer, der cyklisk optræder i menneskeheden, og de civilisationer, der bliver resultatet deraf. Disse former stimuleres siden i den grad de kan tjene som udtryk for nogen del af planetregeringens plan.

(5) Den modtager livgivende energier fra planetregeringen og nedtransformerer disse til brug i lavere riger. Disse energier er nødvendige for såvel planethierarkiets som alle lavere rigers udvikling og indre forvandling mod idealet.

(6) Den modtager fra planetregeringen og viderebefordrer til menneskeheden de energier, der cyklisk og når "tiden er inde" tilintetgør ideologier, religioner, organisationer og civilisationer. Dette gør hierarkiet for at rydde det livsuduelige væk og skabe plads for nyt liv, mere formålstjenlige udtryk for det bestandigt voksende liv.

(7) Den giver de længst komne mennesker den træning, der er nødvendig for at de skal kunne overgå til det femte naturrige. Dette gør hierarkiet ved at stille esoteriske lærere til rådighed – lavest 45-jeg'er – og lade mennesket indgå i sådanne læreres grupper af ældre og yngre disciple. Det er i sådanne grupper mennesket trænes til det højere liv, først og fremmest ved at lære at tjene menneskeheden.

Hierarkiet står under ledelse af tre chefer, 43-jeg'er, der har det yderste ansvar for at alt arbejde går planmæssigt. De tre er hierarkiets højeste og mægtigste udtryk for første, anden og tredje grundenergi. Alle hierarkiets medlemmer er direkte eller indirekte understillet dem og er dermed organiserede i tre hovedafdelinger, såkaldte departementer. De tre chefer har orientalske titler, der er blevet anvendt også i de vestlige lande: manu, bodhisattva og mahachohan.

Manu, den første grundenergis repræsentant, former rodracen, dens underracer og nationer samt leder disses videre skæbne. Hver rodrace har egen manu. Eftersom to rodracers mennesker lever på vor planet, findes også to manuer i inkarnation: manu Chakshusha for den atlantiske rodrace og manu Vaivasvata for den ariske rodrace. Det er imidlertid manu Vaivasvata, der leder første departements virksomhed.

Bodhisattva, verdenslæreren, den anden grundenergis repræsentant, former verdensideerne, de ideer, der driver menneskeheden til at søge at virkeliggøre stadig højere mål. Under den emotionalepøke, der sluttede år 1950, Fiskenes epøke på 2500 år, førte dette til opståen af de store verdensreligioner og filosofiske systemer. Under den mentalepøke, som netop er startet, Vandmandens ligeledes på 2500 år (1950-4450), vil de mange splittede, overdrevent emotionale religioner blive erstattet med en eneste, virkelig verdensreligion på den esoteriske kundskabs grund. Den skal undervise menneskene i livslovene og træne dem i bevidst at samarbejde med planethierarkiet og devaerne.

Vor nuværende bodhisattva er i vesten mest kendt fra sin inkarnation som Kristus, i østen som Maitreya med tidligere inkarnation i Indien som Krishna. Hans forgænger i embedet er et individ, der senest inkarnerede som Gautama Buddha og derforinden som Vyasa i Indien, Thoth-Hermes i Egypten, den første Zoroaster i Iran og Orfeus i Grækenland.

Mahachohan, den tredje grundenergis repræsentant, sender de impulser og energier ud, der fører til opbygningen af nye kulturer og civilisationer. Under ham står ikke kun den tredje

hovedafdeling, idéformidlingens departement, men også de fire underordnede afdelinger, der kanaliserer grundenergiene fire, fem, seks og syv. Det fjerde departement er først og fremmest kunstens livsområde, det femte videnskabens og forskningens, det sjette mystikens og ideologiernes i nært samarbejde med bodhisattvas hoveddepartement, det syvende det fysiske samfundsbyggende departement (lovgivning, økonomi og finanser, forvaltning etc.). Vor nuværende mahachohan var i sin seneste alment kendte inkarnation greve Saint-Germain Rákóczi.

12.5 Planethierarkiet træder atter frem

"Hvis dette planethierarki findes og er så kyndig og mægtig, hvorfor griber det så ikke ind og redder menneskeheden ud af dens nød? Hvorfor lader den ondskaben herske i verden?" Sådan lyder en sædvanlig indvending.

Uden nogen som helst tvivl ejer hierarkiet alle ressourcer til at forvandle vor planet til et sandt paradys. Men hvor længe ville menneskene derefter lade dette paradys bestå? Hierarkiet vil ikke, selv om det kunne, ændre menneskenes sindelag mod deres vilje. Først måtte en majoritet af menneskene bestemme sig for at arbejde med og ikke mod livets love. Da, men også først da, kan hierarkiet yde al støtte og bistand. Når den tid er inde, vil menneskeheden på hundrede år gøre større virkelige fremskridt end under hele sin foregående historie. Hierarkiet gør sit yderste for at drive udviklingen frem mod det tidspunkt, hvor det kan fremtræde åbent, hilst velkommen af menneskenes flertal.

Under den aller største del af sin tilværelse på planeten har menneskeheden stået under planethierarkiets ledelse og undervisning. Så længe disse forhold rådede, gik vi også fremad i udviklingen, selv om det skete langsomt. Civilisationer og kulturer blomstrede og nåede højder, som vi i senere tid aldrig på ny har opnået.

Imidlertid havde (og har stadig) majoriteten af vor menneskeheds individer repellerende grundindstilling til livet. Under flere epoker i den fjerne fortid tog denne negativitet så stærkt overhånd, at de fleste vendte planethierarkiet ryggen og i stedet underkastede sig andre magter. Dermed trængte flere aspekter af det onde, som indtil da havde været ukendte, ind i menneskeheden: krig, slaveri, religion bygget på frygt, sort magi, menneske- og dyreofringer. Gang på gang lykkedes det dog for hierarkiet at føre menneskeheden tilbage til at lyde den gode lov.

For omkring 12 000 år siden trak planethierarkiet sig tilbage for sidste gang. Menneskeheden fik selv vælge og tage konsekvenserne af valget ifølge frihedsloven. Siden da har menneskeheden stort set måttet "passe sine egne affærer". Kundskaben om virkeligheden og livet gik tabt. Menneskeheden tog livsukyndige og blinde magtmennesker til sine ledere. Det ophobede resultat af dette under de seneste årtusinder kender vi alle.

Imidlertid har der altid eksisteret en lille minoritet på kulturstadiet og højere stadier, mennesker som konsekvent har stået på det godes side og ikke har forskertset retten til livskundskaben og til bistand for deres udvikling. Til deres fromme indrettede planethierarkiet hemmelige kundskabsskoler overalt på planeten. Under hele denne mørke tidsalder beholdt hierarkiet håbet om en dag igen at kunne træde frem.

På denne sin genindtræden har hierarkiet arbejdet mere bestemt siden 1200-tallet. Noget tidspunkt kan ikke fastsættes, eftersom alt beror på menneskehedens frie vilje og indstilling, men det kommer at bie endnu flere generationer. I virkeligheden er det en proces der sker gradvis. Først inkarnerer grupper af disciple – mentaljeg'er og kausaljeg'er – og yngre medlemmer af hierarkiet – essentialjeg'er – for at berede marken, først og fremmest ved at formulere og leve efter de sandheder, der skal lede menneskeheden ind i den nye Vandmandsepoke. Det arbejde de udfører er såvel destruktivt som konstruktivt. Det er destruktivt på den måde, at de gamle synsmåder indenfor religion, filosofi, videnskab, politik, økonomi etc. skal tilintetgøres gennem skånselsløs kritik. Det er konstruktivt på den måde at

disse disciple har opgaven at forkynde esoterisk livskundskab i stadig større omfang, i stadig klarere, stadig lettere anvendelige former, i en fortsat åbenbarelse.

Denne åbenbarelse af den tidligere strengt hemmeligholdte esoteriske kundskab er i virkeligheden det vigtigste, der for nærværende sker i menneskeheden. Den berører og påvirker ubevidst langt flere mennesker end dem som bevidst bekender sig til esoteriken. Umærkeligt trænger oprindelige esoteriske ideer ind i de sædvanlige menneskelige betragtningsmåder, fører dem nærmere det virkelige, højner og forædler dem.

Et eksempel på dette er den stigende almene indsigt om og respekt for menneskets rettigheder der har sit esoteriske grundlag i livslovene. Et andet eksempel er videnskabsmændenes stadig større interesse for bevidsthedsaspektet i alting, også det tilsyneladende livløse. Et tredje eksempel er den stadig mere udbredte indsigt at "børn er gamle sjæle", individer med egenart og ret til at slippe for at blive påduttet forældrenes eller det omgivende samfunds ideologier.

Når tilstrækkeligt mange sådanne ur-esoteriske ideer godtages alment, vil stadig flere mennesker begynde at interessere sig for deres kilde og gøre sig bekendt med esoteriken. Dette har været muligt allerede i over hundrede år, thi år 1875 begyndte offentliggørelsen af den indtil da hemmeligholdte kundskab.

Nogle af de vigtigste af planethierarkiets agenter i dette arbejde fortjener at nævnes. De er disciple til 44-jeg'et Morya (første departement), Kuthumi (anden departement) og Hilarion (femte departement).

Helena Petrovna Blavatsky fik opgaven at give menneskeheden de første esoteriske fakta om virkeligheden. Hun grundlagde og ledede det Teosofiske Samfund. Dette betyder ikke at dette samfund har nogen slags eneret på at forkynde esoterik; det har været en kanal af mange. Blavatsky udgav to store værker: *Isis Unveiled* (Den afslørede Isis), 1877, og *The Secret Doctrine* (Den hemmelige lære), 1888. Hendes hovedopgave var at bevise, at esoteriken havde eksisteret i umindelige tider hos alle folk og været samme lære i forskellige symbolske fremstillinger.

Blavatskys to mest fremtrædende medarbejdere var Annie Besant og Charles Webster Leadbeater. De systematiserede den undervisning Blavatsky havde givet og gjorde den lettere tilgængelig, blandt andet gennem moderne terminologi. Begge disse havde i egenskab af kausaljeger evnen til objektivt at studere den materielle virkelighed i alle menneskets verdener (47-49), og resultatet af disse forskninger nedfældede de i en lang række skrifter. Af deres lærere fik de desuden en mængde "nye" (det vil sige tidligere hemmeligholdte) fakta at offentliggøre.

Alice A. Bailey arbejdede gennem tredive år (1919-1949) på telepatisk måde som sekretær for 45-jeg'et Djwhal Khul (begge er disciple til Kuthumi). Djwhal Khul havde fået den opgave af planethierarkiet at give den esoteriske undervisning, der skal vejlede menneskeheden i den nærmeste fremtid. Resultatet af dette diktat findes nedfældet i 18 bind udgivet i Alice A. Baileys navn. Af disse er de vigtigste *A Treatise on Cosmic Fire* (en afhandling om kosmisk ild), 1925, og fembindsværket *A Treatise on the Seven Rays* (en afhandling om de syv stråler), 1936-1960.

Djwhal Khuls (D.K.'s) undervisning er grundlæggende for vor tid. Det er naturligvis umuligt her at sammenfatte den i sin vældighed. Nogle hovedpunkter skal alligevel angives. D.K. har i flere henseender korrigeret den præsentation de tre store teosoffer har givet. Den var ikke direkte fejlagtig, men inden for de store omvæltninger planetens liv nu gennemgår havde hierarkiet selv ændret sine arbejdsmetoder og undervisningsmåder, hvorfor disse nu skulle beskrives anderledes.

Hovedpunkter i D.K.'s fremstilling af esoteriken er: evolutionen i solsystemet som fremfor alt en viljemanifestation ("alt er energi") og mennesket som et vilje og energifænomen deri; de syv typer som grundlag for en ny psykologi; aktiveringen af menneskets passive

kausaltbevidsthed ("sjælen") som det vigtigste i både "hvid magi" og fremtidens uddannelsessystem; Augoeides' betydning for menneskets evolution; menneskehedens forhold til planethierarkiet og planetregeringen; discipelskabet og initiationerne; hierarkiets tilsynskomst i det fysiske (eksternalisation) under verdenslærerens ledelse; "den nye verdenstjenergruppe", mentaljæg'er, der mere og mere bevidst arbejder med hierarkiets plan for menneskehedens evolution.

D.K. påpeger, at individet ikke har fået kundskaben for at fryde sig over den med en behagelig følelse af overlegenhed. Som al kundskab medfører esoteriken ansvar.

D.K. siger udtrykkeligt, at han har skrevet for disciple, individer på i det mindste mentalstadiet, der har indset det nødvendige i at leve et handlingens liv. Hans skrifter er ikke noget for de passive emotionalister, som hovedsagelig befolker okkulte og "esoteriske" samfund. Hans skrifter kan ikke forstås uden passende forberedelse.

Til det svært tilgængelige bidrager også at skribenten (Bailey) gennemgående har anvendt den ældre teosofiske terminologi. I denne anvendes ofte samme ord for forskellige ting og, omvendt, samme ting får forskellige betegnelser. Et eksempel på dette er betegnelsen "soul" (sjæl), som har ikke mindre end syv forskellige betydninger. Det er altså læserens sag i hvert enkelt sammenhæng at opfatte hvad D.K. mente.

Henry T. Laurency har med sine værker, de fleste af dem posthumt publiceret, haft den opgave ikke så meget at meddele nye fakta som at lægge det hidtil publicerede frem på en mere begribelig måde. Dermed bliver det muligt også for dem, der ikke er disciple eller har kundskaben latent fra tidligere liv, at begribe visse grunde. I virkeligheden måtte kundskaben yderligere "neddimensioneres" for at kunne spredes til andre kategorier af mennesker end de hidtil nåede.

Laurencys vigtigste arbejde, *De vises sten* (1950), indeholder fem revolutionerende nyheder, der aldrig før har været publiceret:

(1) Løsningen af "treenighedens mysterium": tilværelsens tre ligeværdige aspekter – bevægelse, bevidsthed og materie –, det væsentlige i det absolutte kundskabssystem, grundvolden for fremtidens filosofi og videnskab.

(2) Materien (atomerne) som bærere af bevidstheden og bevidsthedsudviklingen som tilværelsens mening.

(3) Jeg'et som en monade, et uratom. (De "jæg'er", der beskrives i den ældre esoteriske litteratur, er monadens triader, hylstre i stadig højere riger. Teosoffernes og Baileys "monade" er tredietriaden.)

(4) Angivelsen af de forskellige udviklingsstadier og defineringen af disse på objektive (materielle) grundlag, nemlig ved angivelse af de molekylearter i hylstrene som aktiveres.

(5) Formuleringen af livslovene med speciel fremhævnning af de væsentlige for vor tid som indledning til Vandmandens lovepøke.

12.6 Vor fremtid

Hverken hierarkiet eller regeringen er alvidende. Også for dem tager fremtiden sig ud som et utal af muligheder og sandsynligheder. Hvilken vej det virkelige hændelsesforløb siden tager, kan ikke i detaljer forudses. I meget beror dette på menneskeheden selv. Vi har fri vilje, og vi kan vælge vor fremtid. Thi vælge gør vi altid, også når vi tror vi slet ikke vælger.

Et faktum begynder at blive åbenbart for alle, undtagen for de trægt tænkende og af egoisme forblindede. Det er at vor nuværende civilisation er havnet i en blindgyde. Hvis nuværende overbefolkning, enorme sløseri med naturrigdomme og forstyrrelse af naturen får lov at fortsætte, vil vi snart have forvandlet vort hjem til uhjem, en livløs ørken. I alt væsentligt fungerer vor omtalte civilisation ligesom en gigantisk maskine, der farer med os alle mod undergangen. Vi har den særegne drift at vi fængsles af alle maskinens væsenløse tillokkelser og derved bliver mere og mere maskinemæssige selv. Dette er ikke livets mening.

Livets mening er bevidsthedens udvikling: følelsens forædling og tankens højnelse, hvorigennem også den kausale intuition vækkes. At efter bedste evne arbejde på vor bevidstheds udvikling er faktisk vor pligt. Vi burde kunne se sagen sådan:

Vor planets naturressourcer er begrænsede. Det er altså vor skyldighed at efterlade tilstrækkeligt til fremtidige generationer. Men det gør vi ikke. Vi udtømmer rigdommene stadig hurtigere, og allerede nu råder alvorlig mangel på flere vigtige råvarer. Sløseriets såning bliver bristens høst. Men det bliver ikke andre kun os selv, der må høste, hvad vi såede, thi fremtidens endnu ufødte mennesker er os selv i nye inkarnationer. Sådan viser sig høstlovens ubønhørlige retfærdighed.

Skal vi opfylde vor pligt mod fremtiden, må vi altså vælge en anden vej. Vi må bevidst vælge at leve vort materielle liv betydeligt enklere, sparsommere. I særdeleshed gælder dette os, der lever på den industrialiserede nordre halvkugle, hvis vi mener noget med vore højtidelige erklæringer om at alle mennesker skal kunne leve under tålelige vilkår. Den ydre, den materielle tilvæksts vej er så lukket for os. Vi må i stedet påbegynde den modsatte vej, den indre væksts, bevidsthedsudviklingens vej. Først når den bestemmende del af menneskeheden har indset dette, bliver det muligt at løse de store problemer, som nu påvirker os alle på planeten.

Thi når menneskene engang har fået kontakt med deres endnu slumrende højere emotionale og mentale bevidsthed, bliver det et virkeligt behov for dem at holde kontakten ubrudt. De lærer så hurtigt, hvordan man gør dette bedst: gennem at mindske deres krav til verden og hinanden, gennem bevidst at dyrke det bedste i relationerne med andre, gennem kærlighedsfuld forståelse og tjenende livsindstilling.

Dette fører også til mindskelse af fysiske behov. Når ingen begærer mere end han virkelig behøver, rækker alt til alle og opstår ingen mangel. Når menneskene lærer at finde lykken og glæden i deres eget og andres indre, slukkes interessen for alle de indholdsløse erstatningsmidler – købs- og havegalskaben, magtspil, overfladisk forlystelsesliv, frådseri, erotomani og rusmidler – som stjæler så megen tid og kraft, og som står for den største del af vor ødelæggelse af uerstattelige naturressourcer.

Enhver som vil kan begynde med sig selv. Stille sig spørgsmål som: Hvad gør jeg med mit liv? Hvordan er jeg mod mine nærmeste og mod dem jeg møder i hverdagen? Hvad behøver at gøres? Vil jeg sætte en streg over gammelt nag? Vil jeg leve mit liv på et højere niveau?

Når vi lever vort liv på et højere niveau, bevidste om hvad vi er her for at gøre – at arbejde i fællesskab for evolutionen –, lever vi mere effektivt. Vi behøver betydeligt færre inkarnationer i menneskeriget. Gennemstrømningen i menneskeriget øges, og dermed mindskes verdensbefolkningen kraftigt, hvilket er aldeles nødvendigt. Kun på den måde vil vort jordiske hjemms rigdomme række til os alle tiden ud.

Vælger vi os en sådan fremtid, vil vor planets højere væsen også give os al den hjælp vi behøver. Vor tanke kan endnu ikke fatte alt det som så bliver muligt. Så meget har vi dog fået at vide:

Planethierarkiets lærere og disciple inkarnerer, fremtræder åbent og bliver helt naturligt de ledende på alle områder af menneskeligt liv. De gør sig ikke gældende gennem magtsprog, men menneskene kommer helt enkelt til at holde sig til dem der ejer de største evner, står for den klareste tanke og i sine handlinger viser sig besjælet af de ædleste motiver. Disse ældre brødre vil skænke os en mængde kundskab af en sådan forvandlende kraft, at alle menneskelige opfattelser, videnskaber, levned-, arbejds- og holdningsmåder fuldstændig revolutioneres.

Sygdomme bliver definitivt udryddet, efter deres årsager i fysiske, emotionale og mentale misforhold er blevet klarlagt og de rette, individualiserede behandlingsmetoder indført i lægekunsten.

Børnene bliver opdraget og undervist sådan, at de tidligt lærer at overvinde alle de hæmmende og livsødelæggende, negative følelseskomplekser, som nu plager de fleste voksne mennesker. De bliver testet med hensyn til latente anlæg og får en sådan individuel vejledning og undervisning, der bedst gavner disse anlægs opblomstring. Som voksne samfundsmedlemmer kommer de til at kunne vælge den slags samfundsindsats, der bedst svarer til deres evner og udtryksbehov. Dette vil lede til en ny slags menneske, der lever i harmoni med sig selv og sine omgivelser, et menneske der lever ved den øvre grænse for sin skaberkraft, ikke ved den nedre grænse, som de fleste i vor tid.

Den esoteriske kundskab bliver studeret alment, hvilket medfører at en mængde fejlagtige, livshæmmende betragtningsmåder forsvinder. Så vil indsigten om at vi alle ejer et udødeligt jeg lede til at frygten for døden forsvinder. Dermed ophører den dødsangst, der nu fordærver så mange menneskers liv og har trukket både kunsten og litteraturen ned. Indsigten om at vi med vore lidelser kun høster hvad vi har sået vil hjælpe os med at fjerne vor opmærksomhed fra vort eget ulykkelige jeg og dermed gøre livet lettere at leve både for os selv og vor omgivelse. Indsigten om reinkarnationens faktum vil klargøre det ufornuftige i alle hadets udtryksformer. Mænd og kvinder vil holde op med at hade hinanden, når de får lært at vi alle har levet mange liv som både kvinde og mand. Hadet mellem racer og religioner vil ophøre; om ikke før, så når det står klart for os at vi skiftevis fødes med hvid, brun, gul eller sort hudfarve; som kristne, jøder, muslimer, hinduer, buddhister eller ateister.

Når mennesker endelig holder op med at dyrke deres negative emotionalitet, vil de få kraft og motivation til også at udvikle deres slumrende anlæg til højere mentalitet. Som sædvanlig går den mentale elite i spidsen. Planethierarkiet forudser, at denne højere mentaludvikling på femhundrede år vil have ført til at elitens medlemmer indbyrdes meddeler sig med telepati. Allerede nu findes grupper af mennesker, ukendte for udenforstående, som ved hvad dette vil sige. Den første forudsætning for at gruppetelepati vil lykkes er en "sjælenes forening", der bygger på kærlighedsfuld forståelse, udelukker kritik og domfældelse. Det første tegn på at telepati fungerer mellem mennesker er at man forstår hinanden uden ord, at vink, tegn og symboler er nok.

Devahierarkiet der medlemsmæssigt er langt mægtigere end planethierarkiet, vil også træde i forbindelse med forberedte grupper af menneskeslægten, ikke kun for at bevise deres eksistens men fremfor alt for at undervise os. Devaerne vil blandt andet lære os at se æterisk. Dette vil de gøre ved at højne vor vibrationskapacitet i vekselvirkning med deres egen. De vil undervise os om farvernes indvirkning på sygdomme, der har sin årsag i æterhylsteret. De vil bevise for de fysikalister og tænkere, at der findes overfysiske verdener, at diskarnerede mennesker og overfysiske devaer eksisterer og kan kontaktes. De vil undervise os i æterenergiernes fysik. Dermed kommer vi en gang for alle til at løse energiproblemet og også vægtløshedens gåde, hvilket vil revolutionere transportvæsenet. Når menneskene under devaernes ledelse lærer at kontrollere deres egne æterenergier, vil vi overvinde trætheden og lære at udnytte tiden maksimalt. Når vi har lært at drage al nødvendig livsopholdende energi ud af den omgivende æterverden, vil vi ikke længere behøve at indtage grovfysisk føde.

Alt det netop nævnte er led i den planmæssige æterisering af menneskeheden, en proces som, når den er fuldført, vil have ført til at menneskene ikke længere inkarnerer i organismen men har æterhylsteret som det eneste fysiske hylster. Dette ligger imidlertid tusinder af år inde i fremtiden og bliver først muligt for den da udviklede sjette rodraces individer.

Når menneskeheden i en endnu fjernere fremtid har nået såvel kultur- som humanitetsstadiet, er også de mure faldet, som vi selv har rejst mellem os og det omgivende, levende solsystem. Vor klode kan så optages som et fuldgyldigt medlem i "de hellige planeters" familie. (I de fortidige esoteriske skrifter kaldes øvrige planeter i vort solsystem for hellige,

fordi hadet der er et ukendt fænomen, ingen ondskabens magter eksisterer og planter, dyr og mennesker ikke iklædes organisk form, dette lidelseshylster.)

De andre planeters mennesker vil da frit besøge os og vi dem. Vi skal i fællesskab opsøge vort udvidede livsrumms yderste grænser, solsystemets udkanter, og der kunne skimte et endnu større fællesskab, den galaktiske enhed, af hvilken vort solsystem udgør en lille del. Da, hvis ikke før, vil vi begynde at ane omfanget af det hele, det fantastiske, pulserende liv, der findes på stadig højere niveauer, det liv der ikke giver det mindste plads til noget dødt. Vi vil fornemme noget af den ubeskrivelige lykke og glæde, der fylder de høje, guddommelige væsener, der har hele vor kosmos til livsrum og arbejdsfelt. Vi vil indse, at vi er et med dem ligesom de er et med os. Og vi vil forstå, at det kun er et spørgsmål om tid, inden vi forenes med dem i væren, bevidsthed og lyksalighed.

FRED VÆRE MED ALLE VÆSENER

Ovenstående tekst udgør afdeling Tolv af *Forklaringen* af Lars Adelskogh.

Oversættelse: Lis Poulsen og Kjeld Steffensen

Copyright © 1999 Forlaget Esoterika